

Č. 12.368.

Zaměstnanci veřejní: * Skutečnost, že pragmatikální úředník dostává od spořitelny, jejímž je funkcionářem, náhradu za ušlý čas, nezbavuje činnost jeho u spořitelny charakteru vedlejšího výdělečného zaměstnání po rozumu § 33 odst. 4 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z.

(Nález z 15. dubna 1936 č. 12.355/36.)

V ě c: Alois V. ve Slaném proti rozh. presidia kraj. soudu civ. v Praze z 22. dubna 1933 o pořádkovém trestu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Nálezem přednosty okr. soudu ve Slaném z 8. března 1933 uznán byl st-l, soudní kancelářský revident u okr. soudu ve Slaném, vinným nepořádností spáchanou tím, že proti ustanovení § 33 služební pragmatiky nehlásil služebnímu úřadu své placené funkce roku 1925 jako náhradník výboru městské spořitelny ve Slaném, roku 1927 jako člen výboru téže spořitelny, pak jako předseda spořitelního výboru a místopředseda ředitelství městské spořitelny ve Slaném, provozující obchody, a byl mu proto uložen podle § 90 služební pragmatiky pořádkový trest výstrahy.

Odvolání podané do tohoto nálezu bylo nař. rozh. zamítnuto.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto: — —

Podle odstavce 4 § 33 služební pragmatiky mají úředníci podléhající předpisům služební pragmatiky povinnost hlásiti každé své výdělečné zaměstnání. Nezáleží tedy na tom, zdali podnik, ústav neb zařízení, u něhož úředník je zaměstnán, má sám o sobě charakter podniku výdělečného, nýbrž pouze na tom, zdali charakter onen má zaměstnání úředníkovu u dotčeného podniku. Proto i výdělečné zaměstnání úředníkovu u podniku, který sám o sobě není podnikem výdělečným, podléhá oznamovací povinnosti podle citovaného zákonného ustanovení. Za tohoto stavu netřeba se zabývati námitkou stížnosti, že městská spořitelna ve Slaném není podnikem výdělečným, neboť i kdyby tomu tak bylo, nebyl by st-l uvedené povinnosti prost.

Bez důvodná je také další námitka, kterou stížnost uplatňuje, že oznamovací povinnosti podléhá jen zaměstnání směřující k docílení zisku, tedy jen zaměstnání takové, které je vykonáváno na základě služební smlouvy anebo podnikatelsky, neboť pojem výdělečného zaměstnání vedlejšího tímto způsobem omezovati nelze, a spadají proto pod citované ustanovení vůbec všechna zaměstnání, směřující k docílení zisku, tedy i honorované zaměstnání, jež má úředník u určitého ústavu jako volený člen představenstva nebo výboru dotyčného ústavu.

Pokud stížnost zcela všeobecně namítá, že žal. úřad ze stanov nezkoumal právní povahu funkcí st-lových ve výboru spořitelny, není námitka ta dostatečně konkrétní, aby se jí mohl soud zabývati,

neboť se v ní neuvádí, jakou skutečnost rozhodnou pro zákonnost nař. rozhodnutí měl žal. úřad ze stanov zjistiti. Má-li snad provedení této námitky býti spatřováno v oněch vývodech stížnosti, které dovozují, že st-lova funkce ve spořitelním výboru měla podle § 5 spořitelních stanov povahu veřejného úřadu a byla funkcí čestnou, pak ani v tom nemohl soud shledati stížnost důvodnou. Okolnost, zda výdělečné zaměstnání po rozumu odstavce 4 § 33 služební pragmatiky má povahu veřejného úřadu čili nic, jest úplně nerozhodná, neboť pro oznamovací povinnost úředníkovu ve smyslu citovaného předpisu rozhoduje toliko, že jde o zaměstnání výdělečné bez ohledu na to, z jakého pramene úředníku plyne.

Rovněž je nerozhodným, že podle stanov spořitelních je funkce člena spořitelního výboru funkcí čestnou, neboť záleží jediné na tom, zdali tak, jak ve skutečnosti funkce ona byla st-lem zastávána, dlužno její výkon pokládati za vedlejší výdělečné zaměstnání st-lovo po rozumu citovaného předpisu. V tom směru namítá stížnost, že náhrada za promeškaný čas výkonem této funkce neodnímá jí charakter funkce čestné, čímž stížnost míní patrně namítati, že nešlo o zaměstnání výdělečné. Nss nemohl v tom se stížností souhlasiti, neboť i náhrada za promeškaný čas, t. j. náhrada za to, že dotčený úředník věnuje volný svůj čas výkonu své funkce, je zdrojem výdělku, a zaměstnání, jež pod tímto titulem je honorováno, je zaměstnáním výdělečným.

Stížnost tvrdí však také, že st-l hlásil dotčené své zaměstnání svému služebnímu úřadu, a namítá, že bylo výhradně věcí jeho představeného, co s tímto oznámením učiní.

Stížnosti dáti je za pravdu potud, že k splnění povinnosti podle § 33 odst. 4 služ. pragmatiky skutečně se nevyžaduje, aby hlášení dalo se s úmyslem, aby služební úřad učinil o něm oznámení presidiu nadřízeného úřadu, nýbrž že stačí pouhý fakt, že úředník ohlásil své výdělečné vedlejší zaměstnání svému služebnímu úřadu, jehož věcí je pak, aby sám rozhodl, jak s hlášením tím naloží. Při tom arci hlášení ono musí býti do té míry úplné, aby služební úřad mohl na základě něho sám posouditi, zda jde o zaměstnání podléhající hlášení podle cit. předpisu. Zda st-l tímto způsobem své spořitelní funkce tehdejšímu svému představenému ohlásil, jest otázkou skutkovou. Žal. úřad, opíraje se o výpověď bývalého přednosty soudu, dal na tuto otázku odpověď zápornou, a jde jen o to, zda měl pro ni dostatečnou oporu ve zmíněné výpovědi bývalého přednosty soudu. Podle této výpovědi mluvil sice st-l se svým bývalým přednostou o svém zvolení do čestných funkcí spořitelních, ale oba prý dospěli k názoru, že nejedná se o funkci placenou podléhající služebnímu hlášení podle cit. zák. předpisu. Kdy a za jakých okolností tato rozmluva se dala, jaký byl bližší její obsah, zejména zda obsahovala služební hlášení st-le, že má ze svých funkcí ve spořitelně pod titulem »náhrady za ušlý čas« určité požitky, není z výpovědi té patrné. Pak ale nepodává výpověď ta spolehlivý podklad pro závěr, že st-l vedlejší své výdělečné zaměstnání ve spořitelně svému představenému nehlásil.